

Азъ зная, чи ученитѣ, яко пристрастни (терекии)¹⁾ къмъ своитѣ мнѣния и които противорѣчатъ и Венелину за това, не ще бждатъ доволни и съ това, чтото азъ казахъ. Като природни²⁾ българинѣ, длѣжний повѣче отъ сичкитѣ да брана своята народностъ и да не оставямъ да усвоятъ другитѣ, ако и да сж еднородни племена, това, чтото не е нивно, за да подкрѣпя моето мнѣние, азъ привождамъ още долнитѣ доказателства, които сж неизвѣстни на ония, чтото не знаятъ сегашниатъ български языкъ.

1. Сегашниатъ български языкъ е близо до Священото писание най-много отъ сичкитѣ други словенски нарѣчия; българинатъ по-лесно разумѣва церковнословенскиятъ языкъ, нежели русъ, сербинъ, чехъ и пр. Българетѣ и до сега сж увардили такива слова отъ той языкъ, каквито нѣма въ другитѣ словенски нарѣчия; които искатъ да ся удостовѣрятъ въ това, нека погледнатъ въ речениатъ Неофитовъ преводъ на Новиатъ завѣтъ.

2. Сичкитѣ стари пергаментни словенски книги, които ся намиратъ сега по европейскитѣ библиотеки, видимо показватъ въ себе българщината. За по-големо удостовѣрение, азъ ща изчисля³⁾ нѣкои отъ нивъ.

а) Така нареченото Остромирово евангелие отъ 1056 лѣто, което ся варди въ руско-императорската публична библиотека; тая рукопись е най-старата отъ сичкитѣ, что има извѣстни рукописи. Въ нея, каквото и въ сичкитѣ други, употреблението на буквата ж (юсъ) е явна българщина. Ето за удостовѣрение нѣкои примѣри отъ Господнята молитва*): бждетъ, насжщны длѣжникомъ. — Любопитнитѣ могатъ да продолжаватъ сравнението и по-нататкъ. — Тия слова българетѣ, и най-низкиятъ степенъ на народатъ, произречватъ сжщо така, каквото сж тукъ написани.

турски рѣчи, които влѣзли во употребление между народатъ; това е направено съ тая цѣль, за да може и безкнижниятъ⁴⁾ българинъ да разумѣе Новиатъ завѣтъ. Да ся воведатъ пакъ во употребление старитѣ слова, които е забравилъ народатъ отъ неучение, това е дѣло на училищата. Тия училища, които сега ся учреджаватъ по България, trebuva да принесатъ сосъ време плодъ.

Б. А.

1) Както сж пристрастни. 2) По рождение. 3) Изброя. 4) Неукитъ.

*) Зри Кирилъ и Методій. Професора Погодина 825, стр. 95.

Б. А.